

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: D. N. V.
posledním známým pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců
Balková,
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Matoušem Hejdukem,
sídlem Blatenská 720/30, Plzeň,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského
kraje,
sídlem Nádražní 2437/2, Plzeň,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. KRPP-69903-11/ČJ-2025-030022 ze dne 14. 5. 2025,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Řízení před soudem

1. Dne 14. 5. 2025 žalovaná zajistila žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců; dobu zajištění stanovila na 90 dnů. Důvodem jí proto byla skutečnost, že žalobce na území ČR pobýval bez jakéhokoli oprávnění k pobytu, přestože mu v roce 2023 bylo uloženo správní vyhoštění. Podle žalované by mírnější opatření nemohla být účinná a nevedla by k zabezpečení výkonu vyhoštění, který je jinak reálný.

II. Řízení před soudem

2. Proti rozhodnutí žalované o zajištění žalobce brojil žalobou. V žalobě namítl, že žalovaná nezhodnotila dostatečně konkrétní okolnosti jeho případu; rozhodnutí je šablonovité a místy vnitřně rozporné. Žalovaná také stanovila délku zajištění nepřezkoumatelně a nepřiměřeně. V případě žalobce bylo možné užít mírnějších opatření, žalobce mohl pobývat na konkrétní adrese. Nedostatek finančních prostředků nebránil tomu, aby byla žalobci uložena třeba povinnost osobně se hlásit na policii. Vedle toho navrhl přiznání odkladného účinku žalobě.
3. Žalovaná považovala žalobu za nedůvodnou. Zdůraznila mimo jiné, že žalobce již dobrovolně opustil území ČR. K věci samé uvedla, že žalobce neuposlechl dvě rozhodnutí o správním vyhoštění a na území státu pobývá nelegálně více než po dobu přesahující 1 200 dnů. Nebylo možné předpokládat, že by žalobce na vyhoštění spolupracoval, pokud by nebyl zajištěn.

III. Posouzení věci

4. Žaloba není důvodná. Žalovaná správně konstatovala, že s ohledem na okolnosti případu žalobce, zejména jednotlivá zjištění o porušování pravidel pro pobyt cizinců, nepřichází do úvahy žádné mírnější opatření než samotné zajištění.
5. Protože rozhodnutí žalované řeší všechny rozhodné otázky po právu, věcně přiléhavě a úplně, soud na jeho odůvodnění odkazuje. Nad rámec toho lze pouze zdůraznit:
6. Žalobce byl zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť nevystoupal z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Tuto skutečnost žalovaná dovodila z toho, že žalobce neuposlechl rozhodnutí o správním vyhoštění z roku 2018 a 2023 a stále setrvává na území ČR. Žalobce tato fakta ani jejich kvalifikaci nezpochybnil; soud žádnou vadu neshledal.
7. Důvod zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců tedy byl formálně dán.

Neuplatnění mírnějších opatření

8. Ve věci panovala důvodná obava, že by uložením mírnějšího zvláštního opatření byl ohrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Ta plyne zejména z toho, že žalobce neuposlechl dřívější rozhodnutí o vyhoštění a dlouhodobě na území ČR pobýval bez oprávnění. Již jen tato zjištění vypovídají o tom, že žalobce nerespektuje své právní povinnosti a nehodlá se poučit z negativních následků této protiprávní činnosti. Ze správního spisu pak plyne, že žalobce k zamezení svého vyhoštění podal po zajištění i žádost o mezinárodní ochranu (resp. *další opakovanou* žádost).
9. Podložená obava, že uložení mírnějšího zvláštního opatření by v případě žalobce nemuselo splnit svůj účel, již sama o sobě odůvodňuje jeho neuplatnění. Žalobce nemusí dostat příležitost mařit správní vyhoštění (srov. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců; z

mnohých srov. odst. 55–56 rozsudku NSS č. j. 5 Azs 107/2020-46 ze dne 25. 6. 2020, přiměřeně pak usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 5 Azs 20/2016-38 ze dne 28. 2. 2017, č. 3559/2017 Sb. NSS., odst. 37).

10. K jednotlivým tvrzením žalobce tak lze uvést, že důvodem neuplatnění mírnějšího opatření bylo to, že nebylo možné zajistit, aby se žalobce zdržoval na konkrétní adrese a byl tak dostupný pro nucený výkon vyhoštění. Ze stejného důvodu nepřichází do úvahy mírnější opatření v podobě povinnosti hlásit se na policii. Jeho faktické plnění nebylo jak zajistit a nebyl důvod žalobci důvěřovat.
11. Nedůvodná je námitka žalobce, že existuje osoba, která by mu poskytla prostředky ke složení finanční záruky. To žalobce před žalovanou netvrdil, takže ta to neměla jak zohlednit. V řízení před soudem pak žalobce tuto osobu neoznačil, takže jeho tvrzení zůstala v obecné, nikoliv důvěryhodné rovině.

Nepřezkoumatelnost doby prodloužení zajištění

12. Žalobce také zcela obecně namítl, že žalovaná naříkaným rozhodnutím nepřezkoumatelně stanovila dobu jeho zajištění na 90 dnů.
13. Nynější řízení je řízením o (přezkumu) zákonnosti omezení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Předmětem přezkumu je především *samotné zajištění*. Změna okolností nastala po rozhodnutí o *zajištění* nemusí podléhat soudnímu přezkumu v této fázi; postačí, že žalobce může požádat o propuštění ze zajištění, resp. úpravu poměrů v zajištění – i to dostačuje požadavku účinného přezkumu v rozumných intervalech (srov. rozsudek ESLP ve věci č. 38822/97 Shiskov proti Bulharsku ze dne 9. 1. 2003, odst. 88 a 89). Totéž lze dovodit z čl. 15 odst. 1, 3 a 4 směrnice 2008/115. Podle ní musí být zajištění v každém případě přezkoumáváno v přiměřených časových odstupech na žádost dotčeného státního příslušníka třetí země nebo z moci úřední. V případě dlouhodobého zajištění podléhá tento přezkum soudnímu dohledu. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky pro zajištění uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna.
14. Lze tedy učinit pracovní závěr, že předmětem řízení v úzkém smyslu je konkrétní správní rozhodnutí napadené žalobou (§ 65, § 71 odst. 1 s. ř. s.). V širším smyslu je pak předmětem řízení samotné omezení osobní svobody, tedy to, *zda trvají podmínky po zajištění*. Soud tedy z uvedených důvodů podrobil svému přezkumu to, zda v době rozhodování žalované trvaly důvody pro zajištění a zda zajištění jako takové nebylo již příliš dlouhé.
15. Z toho pohledu žádnou nezákonnost rozhodnutí žalované ani samotného zajištění neshledal. Z obsahu spisu neplyne, že by příprava vyhoštění žalobce nebyla prováděna dostatečně svědomitě, popřípadě, že by jednotlivé úkony byly nepřiměřeně dlouhé ve vztahu k okolnostem případu. Celková doba dosavadního zajištění pak také nevzbuzuje pochybnosti. To platí tím spíše, že žalobce nic konkrétního netvrdil proti tomuto náhledu.
16. Nelze ostatně ani přehlédnout, že ještě před rozhodnutím soudu došlo k faktickému návratu žalobce do země původu, a to v době kratší než jeden měsíc od zajištění. Jakkoliv jde o skutečnost nastalou až po rozhodnutí, lze z ní usoudit na to, že vycestování žalobce bylo v době rozhodnutí žalované reálné a bylo připravováno s náležitou pečlivostí, na čemž se do rozhodnutí soudu zjevně nezměnilo nic podstatného.

IV. Závěr

17. Z uvedených důvodů žalovaná posoudila rozhodné právní otázky správně a její rozhodnutí netrpí ani žádnou vadou řízení. Soud tak žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. Soud nerozhodoval o odkladném účinku žaloby, neboť to nebylo účelné s přihlédnutím ke skutkovým okolnostem případu, tvrzením žalobce a krátké zákonné lhůtě pro rozhodnutí. V obdobném procesní situaci může být odkladný účinek přiznán jen zcela výjimečně tehdy, kdy okolnosti případu odůvodňují faktické propuštění ze zajištění (srov. usnesení NSS č. j. 9 As 130/2011-71 ze dne 19. 11. 2011, č. j. 4 Azs 276/2023-34 ze dne 28. 8. 2023; rozsudek KS v Plzni č. j. 35 A 4/2023-38 ze dne 28. 11. 2023 a řadu dalších rozhodnutí zdejšího soudu z poslední doby). V konkrétních okolnostech věci pak soud neshledal potřebu jakékoliv dočasné úpravy poměrů, neboť žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti jeho pobytu v zařízení pro zajištění cizinců. Za toho stavu žalobce neosvědčil jako pravděpodobné, že v tomto zařízení hrozí nějaká újma. Protože nebyly dány důvody pro dočasnou úpravu poměrů, soud s ohledem na krátkou lhůtu pro rozhodnutí ve věci samé nerozhodoval o odkladném účinku samostatným výrokem a rovnou rozhodl o žalobě společně se sdělením důvodů vztahujícím se k odkladnému účinku (srov. nález sp. zn. III. ÚS 3425/16 ze dne 23. 8. 2017).
19. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšné žalované nevznikly žádné účelné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první *a contrario* s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 18. června 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce